

L'acústica del «sistema solar»

Sistema solar no és una representació, no interpreta ni vol mostrar un aspecte ni una imatge d'allò quotidià, sinó que és un *continuum* d'accions sorgides del treball diari dels actors envers la construcció d'un cos propi.» Aquesta és la definició que Brau Teatre fan del seu espectacle, que, després de dos mesos de representacions per tots els centres educatius de Tarragona, s'ha estrenat a València en el local de la Societat Coral El Micalet.

El fill que embasta l'obra és el so. Ja l'any 1980, Esteve Grasset, en nom propi i del grup, rebé el premi de la crítica Serra d'Or pels seus treballs de recerca de la veu en el muntatge *Magrinyana*, com també el premi especial de la Fundació Stanislavsky de Dinamarca.

A *Sistema solar*, el dia, la llum (solar), desperta la societat (el sistema) i ens

E. BELLVESER en mostra, irònicament, angoixadament i quasi neuròticament, algunes de les misèries i les contradiccions: des del café amb llet de bon matí i l'autoritarisme militarista (o militaritzat), les guerres de blancor de consciència i detergent, l'església i el pseudo-masquisme derrotista, fins a les dosis localistes amb Santa Espina-pas-doble-roc-tango, «bilingüisme» inclòs.

Els sorolls quotidians en són els veritables protagonistes, i el resultat de les possibilitats de la veu dels actors i els objectes escènics és sorprenent i magnífic. Potser no és fàcil endinsar-se des del començament en la proposta que ens llancen, però és, així sí, del tot recomanable intentar-ho. Per als qui estiguen interessats en aquests tipus d'experiències teatrals, Brau Teatre realitzarà un seminari «d'entrenament de l'actor», des del 23 d'abril fins al 3 de maig.

La saviesa de l'escultura jove

Joan Vicerri ALIAGA

Per fi, ¡ja era hora! Teníem vertaderes ganes de veure que l'escultura valenciana no havia mort soterrada per les pinzellades salvatges dels pintors *new wave*. Pensàvem que la bidimensionalitat ferotge havia embussat els amants de l'art de Rodin, González, Moore o Caro. Però no era tant com creiem, i l'escultura ha ressuscitat. ¡Benvinguda!

També teniem la sospita que, sota aquell llarg silenci, s'amagava una bona tirallonga de sorpreses. La primera fou, ja fa més d'un any, la intel·ligència i la saviesa de Pepe Romero, confirmada a hores d'ara; o després, els jocs quasi conceptuals de Sara Giménez i, finalment, ixen a l'escena valenciana tres nous i interessants escultors: Emilio Martínez, Ana Llanas i Isabel Doménech.

Hem vist les seues darrenes obres a la sala Palau de l'Ajuntament de Paterna, i és tot un indicatiu del fet que alguna cosa comença a canviar dins dels creadors de la tridimensionalitat.

Els seus treballs eren poc coneguts fins ara, i només en escasses ocasions ens havíem pogut assabentar del seu quefer artístic. L'exposició, l'any passat al González Martí, dels estudiants de cinqué curs de l'Escola de Belles Arts fou una petita mostra conti-

nuada en l'espai escultòric organitzat a Interarte-84.

Emilio Martínez, el millor, sens dubte, traspua una estètica que recull les ensenyances del *conceptual art*, a la recerca de la contraposició de les matèries dures, com el ferro i la fusta, enfront de la utilització, delicadíssima, de terres blavenques, pols o carbons. Un cert gust per la construcció no li és estrany, encara que fa l'ullet, d'una manera evident, a l'obra de M. Navarro, cosa que hauria d'evitar si vol trobar un camí més personal. Tanmateix, emocionant. De debò.

Ana Llanas presenta un món visual indefinit, entorn de les referències de Léger i Niki de St. Phalle (sobretot en les seues figures de gràcia fallera), al qual afegeix un treball sobre metall ben interessant.

Isabel Doménech, potser la més coneguda de tots tres, sembla, en canvi, la més reiterativa, ja que la sèrie de planxes pintades que exhibeix, malgrat la bellesa d'alguna peça, manca de frescor, com si es tractàs d'un disseny massa perfecte i acabat.

De tota manera, un aire culte i espavilat rodeja el seu treball i és, per ventura, una nota que les seues obres tenen ímpetu. Un ímpetu que calia en l'escultura valenciana i que, finalment, ha tornat amb seny i, ¿per què no?, també amb una mica de rauxa.